

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 159/2011-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2011 doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010.

Zo sťažnosti vyplýva:

„Riaditeľ Daňového úradu K. vydal dňa 11.04.2005 poverenie na výkon opakovanej daňovej kontroly č. 709/320/11004/2005, poveril Ing. V. F. - kontrolórku DÚ P., Ing. L. M. - kontrolórku DÚ P., Ing. J. K. - kontrolórku DÚ P., A. R. - kontrolórku DÚ P. vykonaním opakovanej daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2000 u daňového subjektu, sťažovateľa.

Daňový úrad K. oznámením zo dňa 13.04.2005 sp.zn. 709/320/11453/05/KLE oznámil sťažovateľovi výkon daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2002 s tým, že daňová kontrola sa začne dňa 16.05.2005 o 9.30 hod. a výkonom daňovej kontroly sú poverení: Ing. V. F., Ing. L. M., Ing. J. K. a A. R.

Daňový úrad K. oznámením zo dňa 13.04.2005 sp.zn. 709/320/11451/05/KLE oznámil sťažovateľovi výkon daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2001 až december 2001 s tým, že daňová kontrola sa začne dňa 16.05.2005 o 9.30 hod. a výkonom daňovej kontroly sú poverení: Ing. V. F., Ing. L. M., Ing. J. K. a A. R. Oznámenie o výkone daňovej kontroly podpísal riaditeľ Daňového úradu K. a vyhotovila zrejme zamestnankyňa daňového riaditeľstva, ktorej miestom výkonu štátnej služby je Daňový úrad K., Bc. K.

Dňa 25.05.2005 bol spísaný na Exekútorskom úrade K. záznam obsahujúci vyjadrenie sťažovateľa a zamestnancov DÚ P.

Dňa 30.05.2005 sťažovateľ podal na Daňovom riaditeľstve SR námietku proti postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní (predstavenému) - prekročenie právomoci v riadiacej činnosti.

Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutím č. I/223/6132-40962/2005/991545-r zo dňa 27.06.2005 podľa § 50 ods. 3 Zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov námietke daňového subjektu, sťažovateľa zo dňa 30.05.2005 proti postupu zamestnanca správcu dane - riaditeľa Daňového úradu K. v daňovom konaní nevyhovel.

Proti rozhodnutiu Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/6132-40962/2005/991545-r zo dňa 27.06.2005 podal sťažovateľ žalobu na Krajský súd v Košiciach a navrhol, aby krajský súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na nové konanie. ...

Dňa 22.02.2006 Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp.zn. 5 S 54/2005 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ dňa 29.03.2006 odvolanie. ...

Sťažovateľ je toho názoru, že rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžo 101/2010 zo dňa 26.10.2010 bolo porušené jeho právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom podľa článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky v ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia rozvádza svoj právny názor majúci svoj pôvod vo vyššie citovanej časti odôvodnenia. Tvrdí, že v doterajšom konaní nebol vykonaný dôkaz, o priamej námietke zaujatosti zamestnancov správcu dane - Daňového úrade K., podanej žalobcom, ako to vyžaduje ustanovenie § 24 Zákona o správe daní a poplatkov. Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej rozvíja úvahy, či sťažovateľ podal v daňovom konaní námietky zaujatosti podľa Zákona o správe daní a poplatkov a zaväzuje žalovaného, daňové riaditeľstvo, aby sa vysporiadal dôsledne s jednotlivými podmienkami, ktoré Zákon o správe daní a poplatkov stanovuje pre jednotlivé druhy námietok. Vyslovuje právny názor, že žalovaný má povinnosť skúmať, či išlo o námietky zaujatosti, námietky proti postupu správcu dane podľa ustanovenia § 15 ods. 8 alebo o všeobecnú námietku podľa ustanovenia § 50 Zákona o správe daní a poplatkov. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky však vo svojom rozhodnutí tvrdí, že aj keby sťažovateľ nepodal námietku zaujatosti, mohol dať správca dane návrh na delegáciu podľa ustanovenia § 4 Zákona o správe daní a poplatkov, nebola to však jeho povinnosť a mohol využiť aj iný postup, ktorý bol nakoniec aj realizovaný a teda taký, keď Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky využilo na výkon kontroly u sťažovateľa pracovníkov iného správcu dane, pretože v skutočnosti sú všetci zamestnancami daňového riaditeľstva (Najvyšší súd Slovenskej republiky nerešpektujúc právoplatný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky opätovne vo svojom rozsudku vyslovuje právny názor, o ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že viedol k porušeniu práv sťažovateľa).

Ako vyplýva z ustanovenia § 250j ods. 6 O.s.p., správne orgány sú v prípade, že dôjde k zrušeniu ich rozhodnutia v konaní podľa piatej hlavy druhej časti viazané právnym

názorom súdu. Právny názor súdu je vyslovený v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Právny názor súdu vyslovený v odôvodnení rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napadnutého touto sťažnosťou, je v priamom rozpore správnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky neuposlúchol príkaz vyplývajúci mu z ustanovenia § 56 ods. 6 Zákona č. 38/1993 Z.z. a v rozhodnutí napadnutom touto sťažnosťou obišiel svoju povinnosť v ďalšom konaní sa ním riadiť. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu napadnutého touto sťažnosťou, opätovne vyslovuje názor nezlučiteľný so základným právom sťažovateľa. Právo na súdnu ochranu zahŕňa sťažovateľovo právo, aby všeobecné súdy všetkých stupňov sa pri výkone súdnej moci riadili ústavou a zákonmi Slovenskej republiky. Sťažovateľ ma legitímne právo očakávať, že pokiaľ Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze poskytol ochranu jeho právam tým, že vyslovil ich porušenie rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, tento vo svojom ďalšom rozsudku bude právny záver o tom, že jeho prvé právne a skutkové závery viedli k porušeniu základných práv sťažovateľa vyslovený Ústavným súdom Slovenskej republiky, rešpektovať.

Je však nepochybné, že v predmetnej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky takto nepostupoval, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 118/08 nerešpektoval a opätovne sa pri poskytovaní súdnej ochrany sťažovateľovi dopustil porušenia jeho práv zakotvených v článku 46 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušuje namietané práva sťažovateľa aj z iného dôvodu. Podľa ustanovenia § 250j ods. 4 vety prvej O.s.p., ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené, súd uvedenie vo výroku rozsudku. Najvyšší súd Slovenskej republiky však vo výroku svojho rozhodnutia neuviedol ustanovenie, podľa ktorého toto rozhodnutie zrušil.

Len v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že rozhodnutie správneho orgánu zrušil z dôvodov uvedených v ustanovení § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky teda v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že rozhodnutie žalovaného zrušil z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov.

Tieto dôvody sú však v priamom rozpore so závermi Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý jednoznačne a výslovne, vychádzajúc z obsahu súdneho a správneho spisu konštatoval, že postup, keď daňovú kontrolu u sťažovateľa vykonávali zamestnanci Daňového úradu P., bol obídením ustanovení o miestnej príslušnosti zakotvených v Zákone o správe daní a poplatkov. Dôvody pre zrušenie rozhodnutia žalovaného, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza v odôvodnení svojho rozhodnutia však vychádzajú z jeho právneho názoru vysloveného v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktorým sa nezákonne odchytil od záväzného právneho záveru Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„Právo sťažovateľ JUDr. Ing. K. M.

- domáhať sa zákonom stanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,

- a na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom zakotvené v článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky,

bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo 101/2010 zo dňa 26.10.2010 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo 101/2010 zo dňa 26.10.2010 a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010 došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takého práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (*mutatis mutandis* sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach

a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutia všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva:

«V doterajšom konaní nebol vykonaný dôkaz o priamej námietke zaujatosti zamestnancov správcu dane - Daňového úradu K., podanej žalobcom, ako to vyžaduje § 24 zákona o správe daní a poplatkov. Preto v ďalšom konaní treba dôkladne objasniť, či sťažovateľ podal v daňovom konaní týkajúcom sa daní a zdaňovacích období, ktoré daňovou kontrolou mali byť kontrolované, námietky zaujatosti podľa zákona o správe daní a poplatkov, a to v čase predchádzajúcom povereniu zamestnancov Daňového úradu P. výkonom kontroly.

Ďalej sa však žalovaný musí dôsledne vypořiadat' s podmienkami, ktoré zákon o správe daní a poplatkov stanovuje pre uplatnenie jednotlivých druhov námietok. (§ 50 ods. 1, § 15 ods. 8, § 24 ods. 1 zákona v znení platnom v rozhodnom čase). ...

Teda, ak aj sťažovateľ podal námietky podľa zákona o správe daní a poplatkov v predpísanej forme (§ 50 ods. 2 zákona o správe daní a poplatkov), treba zistiť o aké námietky sa jednalo. Či išlo o námietky zaujatosti podľa § 24, námietky proti postupu zamestnanca správcu dane podľa § 15 ods. 8, alebo o „všeobecnú“ námietku podľa § 50 zákona o správe daní a poplatkov. ...

Ak sa preukáže, že námietka podľa § 24 zákona o správe daní a poplatkov sťažovateľom proti všetkým zamestnancom Daňového úradu K. (vrátane riaditeľa) nebola podaná, potom v predmetnom prípade nebol daný formálny dôvod na zmenu miestnej príslušnosti tak, ako to predpokladá právny názor ústavného súdu.

Aj v prípade, že sťažovateľ nepodal námietku zaujatosti proti všetkým zamestnancom Daňového úradu K., nepochybne správca dane mohol podať návrh na delegáciu podľa § 4

zákona o správe daní a poplatkov. Nebola to však jeho povinnosť. Namiesto delegácie mohol využiť aj postup, ktorý nakoniec bol realizovaný, a ktorý spočíval v menej formálnych úkonoch, ktorých opodstatnenie, a tým aj ich právny základ plyní práve zo vzájomných vzťahov daňových orgánov. Ak totiž podľa zákona č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch v znení neskorších predpisov Daňové riaditeľstvo SR je právnickou osobou, teda subjektom s plnou právnou subjektivitou, a zároveň daňové úrady takouto plnou právnou subjektivitou nedisponujú, potom je logické, že v oblasti štátnozamestnaneckých vzťahov i vzťahov pracovnoprávných je oprávnené konať len Daňové riaditeľstvo SR. Platí to napriek tomu, že jednotliví štátni zamestnanci vykonávajú svoju prácu na daňových úradoch. Ak potom Daňové riaditeľstvo SR reagovalo na podnet riaditeľa Daňového úradu K. využitím oprávnení, ktoré mu plynú zo zákona o štátnej službe a z Organizačného poriadku daňových orgánov, nemožno postupu riaditeľa Daňového úradu K. nič vyčítať, a to predovšetkým v situácii, keď miestna príslušnosť nebola delegovaná na iného vecne príslušného správcu dane.

V ďalšom konaní bude teda úlohou žalovaného vysporiadať sa s námietkami žalobcu proti postupu zamestnanca správcu dane - riaditeľa Daňového úradu K. v rozhodnom čase na základe posúdenia všetkých skutkových okolností, ktoré boli dôvodom pre námietky žalobcu, najmä so zreteľom na to, v akom štádiu konania resp. voči akým úkonom správcu dane boli námietky žalobcu podané. Úlohou žalovaného je tiež vysporiadanie sa s otázkou, v akých súvislostiach požiadal správca dane o súhlas s vykonaním kontroly zamestnancami iného správcu dane, najmä ak ústavný súd vychádzal z takého skutkového východiska, že „postupom riaditeľa daňového úradu došlo k obídeniu § 3 a § 24 zákona o správe daní týkajúcich sa miestnej príslušnosti správcu dane a vylúčenia zamestnancov správcu dane z daňového konania. Formálne síce naďalej konal miestne príslušný daňový úrad, avšak v skutočnosti daňovú kontrolu vykonávali zamestnanci iného, daňového úradu, hoci miestne príslušní zamestnanci neboli z daňového konania vylúčení“. Odvolací súd považuje za dôvodné poukázať na to, že v rozhodnutí z 27.09.2006 vychádzal o. i. zo zistenia, že k povereniu výkonu daňovej kontroly (zamestnancov DÚ P.) došlo pred začatím vyrubovacieho (daňového) konania, len na úkony daňovej kontroly, ktorá nie je daňovým konaním. Vychádzal tak zo skutkového záveru, že k určeniu osôb na vykonanie daňovej kontroly nedošlo z dôvodu námietok zaujatosti v daňovom konaní (v ktorom sa rozhoduje

o právach a povinnostiach daňového subjektu - § 1a písm. d) zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom v rozhodnom období). Bude teda úlohou žalovaného opätovne, na základe spisového materiálu, zistiť a posúdiť obsah úkonov riaditeľa daňového úradu a príslušného orgánu žalovaného o vydaní súhlasu na výkon kontroly zamestnancami DÚ P. a ich súlad so zákonom (§ 245 ods. 1 OSP), ako aj opätovne posúdiť obsah námietok žalobcu proti postupu riaditeľa DÚ K. o poverení zamestnancov výkonom daňovej kontroly.»

Ako vyplýva z rozhodnutia najvyššieho súdu, ten rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 S 54/2005-37 zmenil tak, že rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/132-40962/2005/991545-r z 26. júna 2005 zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. To znamená, že sťažovateľ má opätovne možnosť uplatňovať všetky v sťažnosti uvedené námietky pred uvedeným orgánom, ako aj v prípadnom ďalšom konaní pred súdmi. Už aj z toho dôvodu, podľa názoru ústavného súdu uvedený postup a rozhodnutie najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa so skutkovým hodnotením a následne s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou a kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny názor najvyššieho súdu takého nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

K záväznému stanovisku, ktoré by mohlo smerovať proti rozhodnutiu ústavného súdu, citovanému sťažovateľom, ústavný súd dodáva, že aplikácia tohto stanoviska je závislá od ďalších skutkových zistení, a preto v tomto štádiu konania by bolo predčasné zaujať k tomu jednoznačný právny záver.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožnom podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2011